

כְּמוֹ בְּהַר סִינַי!

הַסִּיפּוּר הַמוֹפְלֵא עַל רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן לׁוּרִי וְנִכְדּוֹ
(מִסַּכַּת קְדוּשִׁין וִירוּשַׁלְמִי שַׁבָּת)

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי הָיָה מְגִדּוּלֵי הַדּוֹר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
הוּא הָיָה רֹאשׁ יְשִׁיבָה, מְנַהִיג עָצוּם, וְרַבָּם שֶׁל אֲלָפִים.
אֲבָל יוֹתֵר מִכָּל דָּבָר אַחֵר בְּעוֹלָם, הָיָה לוֹ רָצוֹן אֶחָד שֶׁשְׂמַח אֶת לְבוֹ:
לְלַמֵּד תּוֹרָה עִם הַנֶּכֶד הַקָּטָן שְׁלוֹ. כָּל שָׁבוּעַ הוּא הָיָה בּוֹחֵן אֶת נֶכְדּוֹ עַל הַפְּרָשָׁה.

יום שישי אחר הצהרים

יום אחד, הגיע יום שישי (ערב שבת). הרחובות בטבריה היו עמוסים. רבי יהושע היה עסוק מאד בהכנות הרבות לכבוד שבת מלכתא, ומתוך כל העמס והטרדה, קרה דבר נדיר – הזמן עבר, והוא פשוט שכח ללמד עם נכדו!

הרב נכנס לבית המרחץ המפורסם של טבריה, כדי לרחץ את גופו ולהתנקות לכבוד שבת (מצוה חשובה מאד!).

הוא כבר נשען על כתפו של תלמידו (רבי חיא בר אבא) ועמד להתחיל את הרחצה.

פתאום... מחשבה הכתה בו כברק:

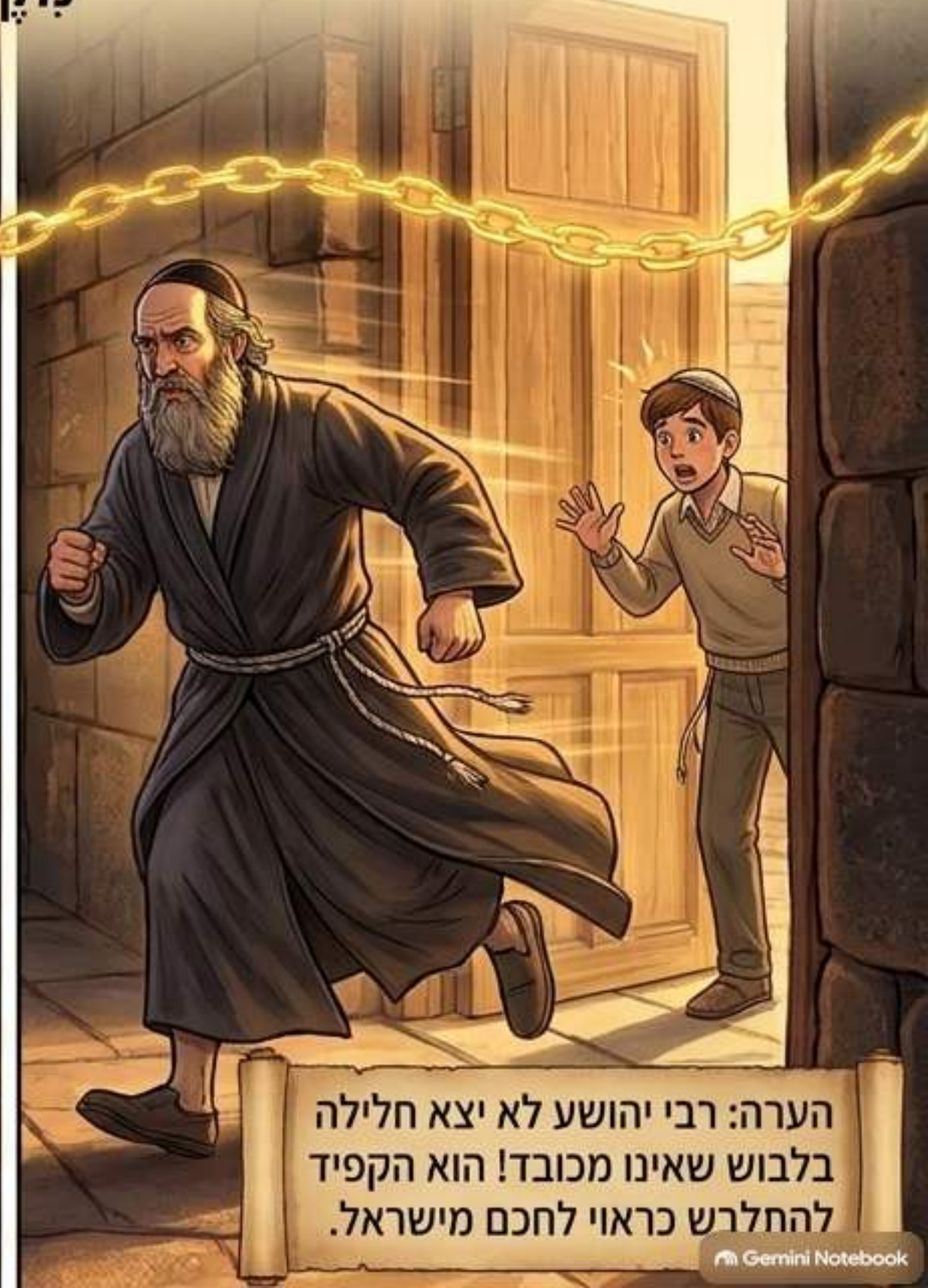
רגע! מה עם הנכד שלי? עדין לא שמעתי אותו לומד תורה!

מה עליו לעשות עכשו?

הָרִי לְרֹחַץ לְכָבוֹד שַׁבָּת זוֹ מִצְוֶה גְדוֹלָה, וְשַׁבָּת תִּכְרֶךְ נִכְנָסֶת!
אוֹלֵי מֵתֵר לְרַב לְסִיִּם קִדְּם לְרֹחַץ, לְהִתְרַעֵן קֶצֶת, וְרַק אֶז לַחֲזֹר הַבֵּיתָה לִנְכַּד?
"(הָרִי הַלָּכָה הִיא שְׁמִי שֶׁכָּבַר הַתַּחֲלִיל פְּעוּלָה בְּבֵית הַמְּרֹחֵץ לֹא תָמִיד יָכוֹל לְהַפְסִיק).
הָאֵם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ יִמְשִׁיךְ בְּרֹחֶצָה?

**אַבֵּל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ עָצַר הַכֹּל מִיָּד! אָפְלוּ אִם כָּבֵר חֲלַץ נַעֲלִים אוֹ הִתְחִיל לִפְשֹׁט בְּגָדָיו, הוּא בָטַל מִיָּד
אֶת הַרְחָצָה שְׁלוֹ. לֹא הֶסּוּס, הָרַב הִגְדֹּל לְבַשׁ אֶת בְּגָדָיו הַמְּכֻבָּדִים בְּמַהֲרָה עֲצוּמָה וַיֵּצֵא כַּחַץ
מִקֶּשֶׁת הַחוּצָה, קוֹטְעִיעַ אֶת מְנוּחָתוֹ שֶׁל גּוֹפּוֹ!**

הערה: רבי יהושע לא יצא חלילה
בלבוש שאינו מכובד! הוא הקפיד
להחלש כראוי לחכם מישראל.

לִכֵּן, יִרְוֹב שְׁמֵהָר לְהִגִּיעַ לַנֶּכֶד שְׁלוֹ בְּזִמָּן, קָרָה דְּבַר מוֹזָר: לֹא הָיָה לוֹ רִגַע אֶחָד
פְּנוּי לַעֲטוֹף אֶת רֹאשׁוֹ בַּמַּצְנֶפֶת הַמִּפְאָרֶת וְהַמְרַכֶּבֶת שֶׁל רֹאשִׁי הַיְּשִׁיבוֹת!
הוּא פָּשׁוּט חֲבֵשׁ עַל רֹאשׁוֹ מְטַפַּחַת מִסְדִּין פָּשׁוּט (שְׁנִקְרָאת 'דִּיסְנָא'), וְכִּי צֶעֶד
וְצַר בַּמְהִירוֹת בַּמוֹכֵז הָעִיר כִּדִּי לְשִׁמוֹעַ תוֹרָה מִפִּי נֶכְדוֹ!

כְּשֶׁהָרַב הִגִּיעַ עִם הַמַּטְפַּחַת הַפְּשׁוּטָה עַל רֹאשׁוֹ, הִתְלַמִּידִים וְאַנְשֵׁי הָעִיר הָיוּ בְּהֶלֶם. הֵם שָׁאָלוּ
הֵם שָׁאָלוּ בְּפִלְיָאָה: רַבֵּנוּ! כְּבוֹד תּוֹרָתְךָ! מַדּוּעַ כְּבוֹדוֹ יוֹצֵא לְרֹחוֹב כָּךְ, בְּלִי הַמַּצְנֶנֶת הַמְּכַבֶּדֶת שְׁלוֹ?
הֵאֵם כָּךְ רָאוּי לְגָדוֹל הַדּוֹר לְלָכֶת, כִּאֲלוֹ הוּא אָדָם פְּשׁוּט?

רבי יהושע בן לוי הביט בהם ואמר להם משפט
מיוחדני שנשאר מפרסם לנצח:
האם ללמד תורה מהנכד זה דבר קל בעיניכם!? דעונו:
כל מי ששומע פרשה תורה-בנו (הנכד שלו), זה נחשב לו
כאלו הוא שומע את התורה ישירות מהר סיני!

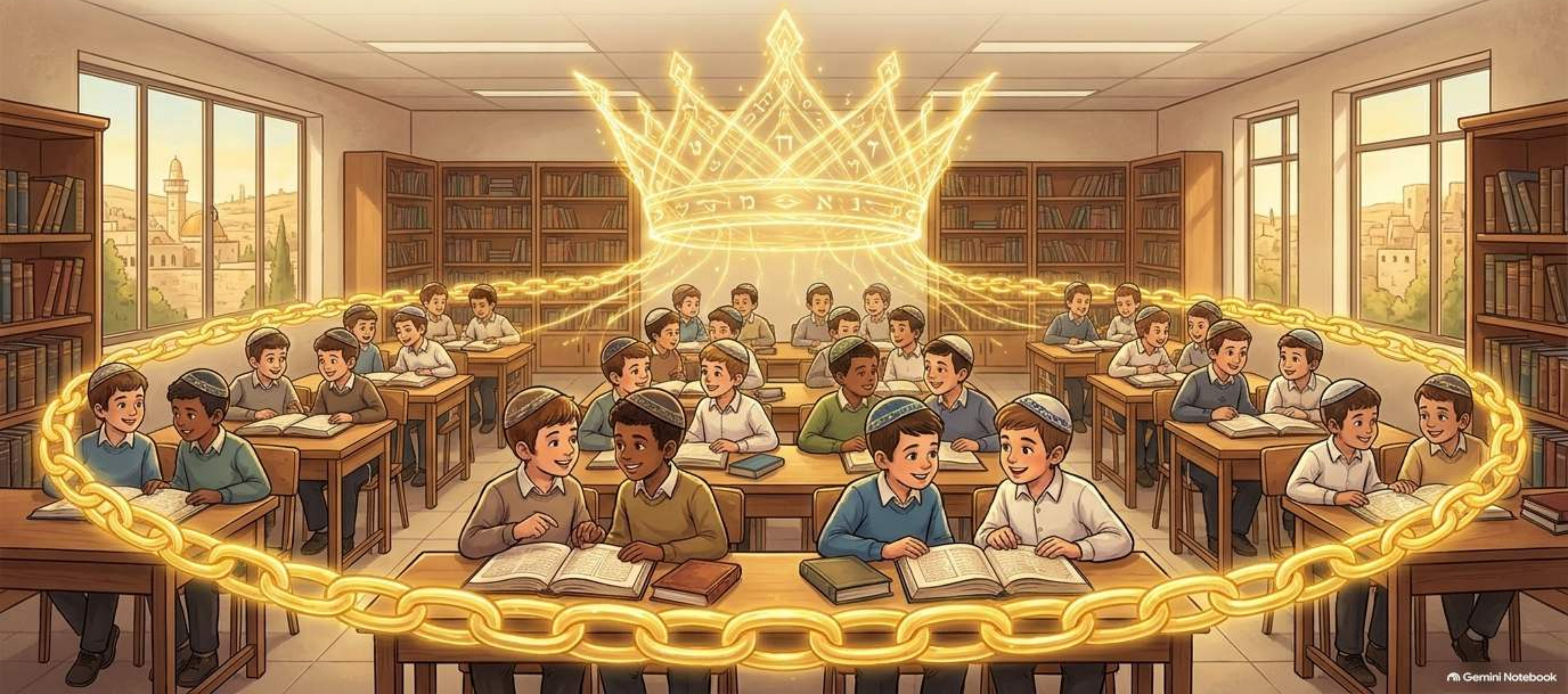
מָה מִשְׁמָעוֹת הַתְּשׁוּבָה שֶׁל הָרַב?
הַתּוֹרָה הִיא 'שִׁרְשֻׁרַת הַזָּהָב' שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל.
כְּשֶׁסָּבָא אָמַר לְנֶכֶד: אֲנִי יִתְרַתִּי עַל כְּבוֹדִי,
עַל הַמֶּרְחֵץ, עַל הַכּוֹבֵעַ שְׁלִי
שְׁלִי וְעַל כָּל הָעוֹלָם שְׁלִי
רַק כְּדֵי לְלַמֵּד אֶתְּךָ,

הוא בכדי ללמד אתך,
בעצם אומר – אתה החדשה
שבונה את מעמד הר סיני בדור שלנו.
בלי הנכד שלומד – השירשורת עוצרת.
עם הנכד – היא נמשכת לנצח!

אָנִי הֵנֶכֶד, אָנִי הֶבֶן! כַּאֲשֶׁר סָבֵא שְׁלִי, אוֹ אֲבֵא שְׁלִי,
מִתִּישְׁבִּים לְלַמֵּד אֶתִּי פֶרֶשֶׁת שָׁבוּעַ אוֹ מִשְׁנָה, אָנִי מִבֵּין
שָׂאֲנִי לֹא סֶתֶם עוֹד יֶלֶד שְׁלוֹמֵד. אָנִי זֶה נָעַד שְׁמַעְבִּיר אֶת
הָאוֹר שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לְדוֹר הַבָּא. הֵם אֵלֶּה שְׁנוֹתָנִים לִי
אֶת הַכּוֹחַ לְהִיּוֹת חֵלֶק מִמַּשְׁהוּ כָּל כֶּךָ עֲצוּם וְקָדוֹשׁ.

אֲנַחְנוּ בַּכֶּתֶה וּבֵּית הַסֵּפֶר, כָּלְנוּ יַחַד, שׁוֹמְרִים עַל חַיָּהּ שֶׁל שְׂרָפָת הַזָּהָב!
כְּשֶׁאֲנַחְנוּ לּוֹמְדִים יַחַד כְּחֻבְרָא – אֲנַחְנוּ מִמְּשִׁיכִים אֶת הַקּוֹל שֶׁנִּשְׁמַע בְּהַר סִינַי.
הַתּוֹרָה שֶׁלָּנוּ הִיא לֹא רַק 'מִשְׁהוּ שֶׁל יְלָדִים' – גְּדוּלֵי הַדּוֹר, כְּמוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, הַדִּבֵּר הַחֲשׁוֹב בִּיּוֹתֵר בְּעוֹלָם כָּלוּ.

הַמְּשִׁימָה שְׁלָכֶם!

בַּשַּׁבָּת הַקְּרוּבָה (אוּ בְּכָל יוֹם אַחֵר),
תִּגְשׁוּ לְאַבָּא אוּ לְסָבָא, עִם חֲמִשָּׁה אוּ עֵלּוֹן
שַׁבָּת, וְתִגִּידוּ לָהֶם:

תִּזְכְּרוּ אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי
הַכֹּל רַק בְּשִׁבִּיל לְלַמֵּד אֶתְכֶם.

תִּזְכְּרוּ אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי
שֶׁעֲזַב אֶת הַכֹּל

אַתֶּם שׁוֹיִם מָהוֹן עָצוֹם,
שְׁלָכֶם יְקָרָה מִפּוֹז!

עֲכָשׂוּ תוֹרְכֶם!

בַּשַּׁבָּת הַקְּרוּבָה
שַׁבָּת, וְתִגִּידוּ לָהֶם:

בּוֹאוּ נִלְמַד יַחַד!

בּוֹאוּ נִמְשִׁיךְ אֶת שַׁרְשֻׁרַת
הַזָּהָב שֶׁל הָרַם סִינַי!

אַתֶּם שׁוֹיִם מָהוֹן עָצוֹם,
וְהַתּוֹרָה שְׁלָכֶם

